

Juan

Esta semana xa me vin falando galego sen pensalo. A frase saíu soa, natural, sen planealo antes. Iso fíxome sentir que algo está cambiando de verdade. No instituto falamos galego durante un traballo en grupo e, sorprendentemente, dúas persoas máis se animaron. Un deles confesoume despois: “Ti fixeches que parecece normal”. E pensei: *É que debería selo*.

Airas

Eu tamén notei avances. Onte, na parada do bus, unha señora maior preguntoume unha hora e respondínlle en galego. E ela sorriu como quen agradece un detalle que non esperaba. O galego crea esas pequenas pontes. Pero tamén houbo momentos incómodos: un profesor respondeume en castelán aínda que eu falaba galego. Antes tería cambiado eu tamén, pero desta vez non. Mantiven o galego con educación e sen desculparme. Pequenos xestos, grandes pasos.

Juan

Tamén me está pasando algo curioso: canto máis falo galego, máis me sae escribir en galego sen esforzo. Fixen unha pequena publicación en redes contando como me ía e recibín moitas reaccións positivas. Unha amiga de fóra mesmo me dixo que lle parecía moi bonito o que contaba sobre a lingua. Non me esperaba que aquilo tocara tan lonxe.

Airas

E hai outra cousa: cada vez teño menos medo a equivocarme. Ao principio daba vergoña dicir algo mal, pero agora entendo que aprender unha lingua tamén require humildade. E paciencia. E humor.

Juan

Terceira semana superada. Sinto que xa non é un “reto”, senón unha porta aberta. A ver que pasa cando remate o proxecto.

Airas

O importante é que agora xa sabemos que podemos facelo. Falaremos galego non só estas tres semanas, senón tamén despois.

#enredandocogalego2025